

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 18 mei 2011 in zaak nr. 10/10558 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 maart 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 mei 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 juni 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de eerste grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft aangenomen dat in zijn geval sprake is van een fictief claimakkoord. Hij voert hiertoe aan dat de rechtbank voorbij is gegaan aan zijn betoog dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van het verzoek om terugname van de minister van 15 februari 2010, bij brief van 16 februari 2010 hebben verzocht om een afschrift van de Eurodac Hit Search of de vingerafdrukken van de vreemdeling teneinde zijn identiteit te kunnen vaststellen. Uit de stukken blijkt niet dat de minister gehoor heeft gegeven aan dit verzoek en evenmin dat Italië vervolgens het verzoek heeft geaccepteerd, aldus de vreemdeling.

2.3. Ingevolge artikel 20, eerste lid, van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening), voor zover thans van belang, geschiedt de in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, bedoelde terugname van asielzoekers overeenkomstig de volgende bepalingen:

- a) Het terugnameverzoek dient gegevens te bevatten op grond waarvan de aangezochte lidstaat kan nagaan of hij verantwoordelijk is.
- b) De voor terugname aangezochte lidstaat is verplicht de gegevens te verifiëren en op het verzoek te antwoorden, en wel zo spoedig mogelijk en onder geen beding later dan één maand nadat het aan hem is voorgelegd. Wanneer het verzoek is gebaseerd op uit het Eurodac-systeem verkregen gegevens, wordt deze termijn teruggebracht tot twee weken.
- c) Indien de om terugname verzochte lidstaat niet reageert binnen de

onder b) genoemde termijn van één maand of twee weken, wordt hij geacht in te stemmen met terugname van de asielzoeker.

2.4. In verband met het door de vreemdeling in deze procedure bij brief van 7 juli 2011 ingediende verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening heeft de minister op verzoek van de voorzitter bij brief van 18 juli 2011 gereageerd op voormeld betoog van de vreemdeling en zich op het standpunt gesteld dat wel degelijk sprake is van een fictief claimakkoord. Hij heeft daartoe betoogd dat, voor zover thans van belang, het verzoek van de Italiaanse autoriteiten van 16 februari 2010 geen reactie is als bedoeld in artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, van de Verordening. Volgens de minister bestond, gelet op de door hem bij het terugnameverzoek aangeleverde gegevens, geen aanleiding voor de Italiaanse autoriteiten om de identiteit van de vreemdeling te verifiëren en hebben deze autoriteiten voorts niet negatief geantwoord op het terugnameverzoek. Voorts heeft de minister betoogd dat, voor zover het verzoek van de Italiaanse autoriteiten wel moet worden aangemerkt als een reactie als bedoeld in voormeld artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, hij hierop bij brief van 22 februari 2010 heeft gereageerd. Ten slotte hebben de Italiaanse autoriteiten niet gereageerd op de aankondiging van de overdracht van de vreemdeling bij brieven van 6 en 8 juli 2011, hetgeen erop duidt dat deze autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van de asielaanvraag van de vreemdeling, aldus de minister.

2.5. De minister wordt niet gevolgd in zijn betoog dat het verzoek van de Italiaanse autoriteiten van 16 februari 2010 geen reactie is, als bedoeld in artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, van de Verordening. Nog daargelaten dat de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder b, van de Verordening verplicht waren de bij het terugnameverzoek van 15 februari 2010 aangeleverde gegevens te verifiëren, kan de stelling van de minister dat voor hun verzoek geen aanleiding was, niet leiden tot een ander oordeel, reeds omdat bij deze autoriteiten kennelijk wel onduidelijkheid bestond over de identiteit van de vreemdeling. Voorts betreft de brief van 22 februari 2010 alleen een automatische ontvangstbevestiging van voormeld verzoek van de Italiaanse autoriteiten en geen inhoudelijke reactie hierop. Uit de brieven van de minister van 6 en 8 juli 2011 aan de Italiaanse autoriteiten kan evenmin worden afgeleid dat deze autoriteiten met het terugnameverzoek hebben ingestemd. Dat de Italiaanse autoriteiten, naar gesteld, niet hebben gereageerd op deze brieven, die overigens dateren van na de aangevallen uitspraak, maakt dat niet anders. Daargelaten dat de brieven niet zijn ondertekend en onduidelijk is of deze daadwerkelijk zijn verzonden, is hiermee alleen de feitelijke overdracht van de vreemdeling aangekondigd. De brieven zijn voorts niet aan te merken als een nieuw terugnameverzoek.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte aangenomen dat in het geval van de vreemdeling sprake is van een fictief claimakkoord.

De grief slaagt.

2.6. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. Grief 2 behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd.

Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 19 maart 2010 gegrond verklaren en, nu daaraan ten grondslag is gelegd dat sprake is van een fictief claimakkoord, dat besluit vernietigen.

2.7. De minister, thans de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 18 mei 2011 in zaak nr. 10/10558;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 19 maart 2010, kenmerk 0711.27.0456;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

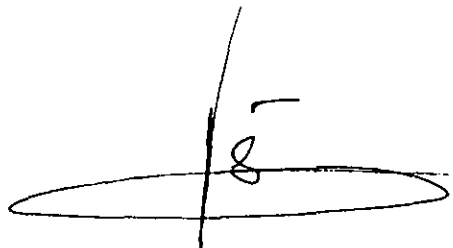
w.g. Van der Winden
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 juni 2012

348-595.

Verzonden: 19 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser